

ZÁM.

Szi-
A kis
z, lás-
généél
sajná-
érek.
ódra
r Va-
ő in-
Abból
a Sin-
rassy-
sajtó-
ácsay
llyai
am.

im is,
egirmi
a ta-
n fo-
irká-
at be-
D.,
yeket
b.

lvén,
elő-
szí-
meg-
enn-

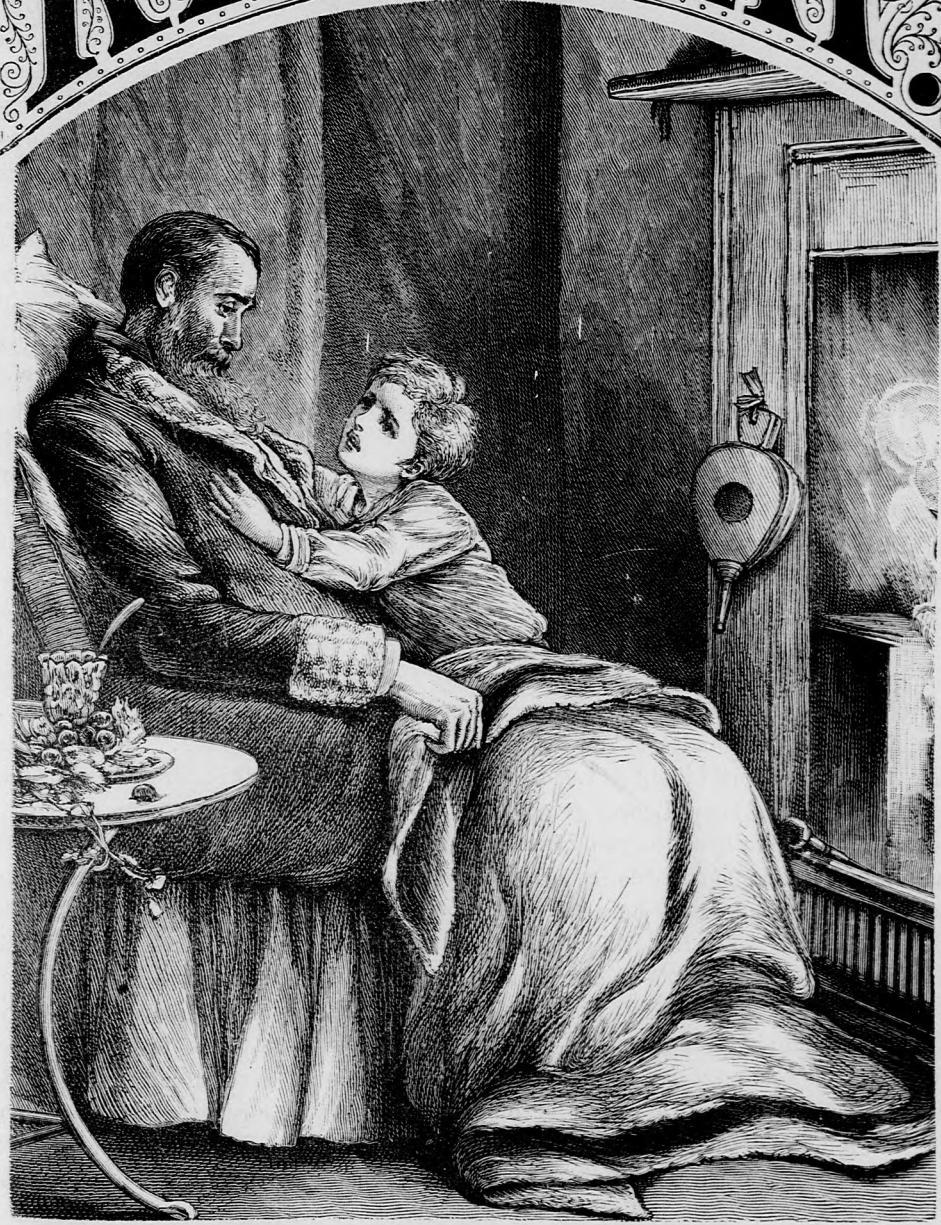
kr.
kr.
kr.

sére
zná-
uda-
épü-

a.

épület.

KIS HAVI

APA GYÓGYULÓFÉLZEN. (Lásd a 199. lapon.)

XXXVI. kötet, 13. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889 márczius 31-én.

AZ ÓDON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

LÉCFALVY kapitány nem felelt mindjárt. Mintha nem tudta volna magát elszánni, mit is mondjon és tegyen most. Pár perc múlva azonban megint a régi barátságos hangon mondá:

— No, induljunk haza, azaz hozzám, hiszen ugyanis oda szándékoztál jönni. Aztán ne nagyon törődjél azzal, amit az imént mondtam. Kissé indulatos vagyok és nem szeretem, ha valaki leskelődik utánam. Azt sem tűröm, hogy valaki beleavatkozzék a dolgaimba. Oh, már nem egyszer szedtem ránczba olyan embereket, akik alkalmatlanok voltak. No de el is hiszem, hogy te nem leskelődtél utánam.

— De hát ugyan miért leskelődtem volna? kérdé Lenczi nagyon ártatlan arccal.

— Persze, hiszen ugy sem láthatnál volna semmit. Mert ugyan mit is láthatnál volna?

És a mint ezt mondta, titkon ugyan csak fürkésző szemmel pillantott Lenczire. De ha azt várta, hogy Lenczi arczáról leolvassa, vajjon a fiu csakugyan látott-e valamit vagy sem, hát ebben csalódott, mert Lenczinek az arcza egészen nyugodt és közönyös volt. Ekkor a kapitány hirtelen megváltoztatta ismét a hangját és így szólt:

— Tulajdonképp magam is szeretem, hogy találkoztunk, mert egy kis beszédem van veled... tudod, arról a kis kölcsönről, melyet a minap adtam. Az igaz, akkor azt mondtam, hogy nem sürgető a visszafize-

tése, de hát azóta közbejött valami. Tegnap váratlan kiadásom volt, alig maradt egy kis pénzem és össze kell szednem, amit másoknak kölcsönözgettem. Ugy gondolom, neked nem esik terhedre, ha vissza fizeted ezt a csekély összeget.

Csekély összeget! Lenczi kissé megrezzent. Az bizony nem volt csekély összeg, legalább neki nem. De amugy is igazán jókora summa volt az; ebből adta vissza a Piroska pénzét s ebből fizette meg azokat az adósságokat, melyeket bolondjában csinált, mikor bele vegyült a nagyok játékába. Alig volt egy pár krajczárja még belőle; de eddig nem törődött vele, s mikor a minap Piroska azt emlegette, hogy az adósságot vissza is kell fizetni, nevette, mert hiszen Léczfalvy kapitány maga mondta, hogy ezen ne busuljon, majd fizet, ha lesz miből. És ime, máris követeli vissza! Ez már kissé bajos állapot, s Lenczi egészen bele zavarodott. Akadozva felelé:

— Erre igazán nem voltam elkészülve... én most igazán nem tudom, hogyan fizethetném meg... Édes atyám messze földön utazik; nem is igen tudom, hol van, de ha tudnám is, nem bizonyos, hogy küldhet-e nekem annyi pénzt... itt meg a nagybátyám olyan furcsa ember... tőle bajos még csak kérni is; de az meg bizonyos, hogy nem adna, sőt ha megtudja a dolgot, még baj lenne.

— Hm, hm! Ez már hiba, nagy hiba. No, de talán tudok magamon segíteni másképp is. Mert az persze baj volna, ha a nagybátyád megharagudnék és talán még a házból is kiűzne. Már ilyenkor nem szabad megfejtkezni a barátságáról.

Én szívesen segítek az olyan barátomon, a kiről tudom, hogy szintén megtenne nekem holmi kis szívességet.

— Oh, én bizony megtenném, szól Lenczi, mohón kapva a biztatáson.

— No's, hát megpróbálom, hogy másképp szerezzek pénzt. Tőled nem kívánom a pénzemet, de mégis egy kis föltélt szabok.

— Én pedig bizonyosan teljesíteni fogom.

— Azt el is várom. Aztán nem is valami nehéz föltétel. Az egész csak annyiból áll, hogy én nem szólok senkinek, de kivált a nagybátyádnak, a te adósságcsinálásodról, te pedig nem fecsegsz senkinek semmit én rólam, sem arról, mit beszéltem, sem arról, hogy mikor és hol jártam.

— Dehogy szólok róla! Kinek mi köze hozzá?

— Persze, senkinek semmi köze hozzá. Látom, hogy okos fiu vagy és szépen megegyezünk. Tehát a mellett maradunk, hogy nem szabad fecsegni. Ez nem is illenék hozzánk. Ezzel tehát tisztában vagyunk.

— Teljesen tisztában.

— Most már tehát mehetünk haza. Talán téged is várnak otthon. No, nem erőltetek, hogy hozzám jöjj, de holnap reggel mindenesetre látogass meg. És ne felejtsetd el, miben alkudtunk meg. Jó alkut csináltunk, mondhatom. Mind a ketten meg lehetünk elégedve.

S a kapitány nagyot nevetett. Még mikor elváltak is, sokáig hallotta Lenczi a kapitány vig nevetését. Ezt hallotta, de azt nem látta, hogy a kapitány, mikor

már messzebb járt, épenséggel nem látzott többé olyan jókedvűnek, sőt nagy düh és nyugtalanság tükröződött az arcán, haragosan szoritotta ökleit és hol aggódva, hol mérgelődve dörmögött magában. Lenczi pedig ezalatt szintén nagyon kedvetlenül ballagott haza felé s olyasmit érzett, mintha nem merne a szeme közé nézni senkinek. Pedig váltig biztatta magát.

— Hiszen nem tettem semmi rosszat... nem ígértem semmi rosszat... Ha a kapitány nem szólt volna is az adósságomról és nem szabja föltételül, azért még sem szóltam volna senkinek arról, amit az erdőben láttam... Mi közöm hozzá?... és másnak is mi köze hozzá?

Mikor haza ért, nagy beszélgetésben találta a többieket. Azaz voltaképp csak a kis Dani mesélt, a többi meg nagy kíváncsisággal hallgatta.

— Jőjj csak, Lenczi! kiáltá Piroska. Nagy ujság van! Most már aztán csak ugyan igaz, amit meséltünk a mi ősi kísértetünkről, a ki ott jár az erdőben. Van már a ki látta.

— Ugyan már no! Ki látta volna?

— Az öreg erdész látta, szólta a kis Dani. Maga beszélte nekem... azaz nem is annyira ő, mint inkább a felesége, mert ő még most is úgy meg van ijedve, hogy alig tud beszélni. Biz' én magam is félek egy kicsit.

— Most ne félj, itt vagyunk mindnyájan, fülön fogjuk azt a kísértetet, csak jöjjön! szólta Dani ingerkedve. Inkább beszélj már, mit hallottál.

Danika nagy fontossággal el is mondta:

— Hát az ugy volt, hogy az öreg erdész az éjjel kissé megkészt a korcsmában, a hol borozgatott...

— És bizonyosan kissé többet is ivott, mint kellett volna, aztán mámoros fejjel indult haza, szólt közbe Marcsi.

— Oh dehogy! A felesége is azt mondta, de az öreg majd megharagudott és azt bizonygatta, hogy nem ugy volt. Szép nyugodtan ballagott haza felé, az erdőcskén keresztül, ott a szakadék táján a régi

erdéslak közelében. Szép holdvilágos éj volt, tisztán láthatott mindent... hát egyszerre csak látja, hogy valami mozog, lebeg a fák közt. Eleinte azt hitte, tolvaj, aki fát lop... de mihamar meglátta a holdfénynél világosan... juj! az aztán borzasztó volt.

TESTVÉRI INTÉS. (Lásd a 205. lapon.)

— Hát mit látott? kérde Jani türelmetlenül.

— Hát a mi ősi kisértetünket. Azt bizony! A vörösvári kastély várnagyát...

Marczi nevetett, Jani csak úgy félig nézett hitetlenül, Piroska pedig, mi tagadás benne, szeretett volna egy kicsit ijedezni, ha nem röstelli a fiuktól. Lenczi azonban gunyosan kérde:

— Halljuk már, mit látott az a vitéz erdész?

— Mondom, hogy a mi ősi kisérte-

tünket, mondá Dani. Ott lebegett a fák közt, egészen fehéren és fenyegetően intgetett az erdész felé, amivel bizonyosan azt akarta mondani, hogy nem ő vele kíván találkozni, nem neki akarja megmondani, hol van a mi elásott kincsünk. Szaladt is aztán az öreg, ahogy csak bírta a lába és meg sem állt hazáig, ott-hon pedig megfogadta, hogy soha sem marad késő estig a korcsmában.

— No, ennek bizonyosan nagyon örül a felesége, mondá Marcsi, nagyot nevetve. Mert hallottam, hogy az öreg erdész, amilyen jó ember különben, ép oly garázda, ha egyszer kissé bepillantott a boros kancsóba.

— De az mégis kár, hogy nem állt szóba a mi derék kisértetünkkel, szólt Jani. Tán megizente

volna nekünk, mikor tegyük nála tisztetünket ott az erdőben. Tudjátok mit? Az éjjel menjünk oda lesbe, hátha mi is meglátjuk.

— Hát még! felelé Marcsi komolyan. Talán csak nem hiszed még most is? Ez jó volt nekünk mesének, mikor még kicsinyek voltunk, de most már mint nagy diákok csak nem beszélhetünk komolyan ilyen bolondságról!

— Jól van no! Te olyan unalmas vagy, mióta afféle tudós nevelő lett belő-

led és ahhoz a kedves Józsihoz kerültél tanítónak. Minden multságunkat elrontod. Azt sem akarod, hogy a kísértetet lessük, azt sem engedted, hogy a Kövály gróf rablóit keressük.

— Az ugyan gyönyörű multság lett volna! mondá Marcsi. Ugyan szeretném tudni, hol barangolnál most utánok a tizedik határban?

— Ki tudja, kellett volna-e a tizedik határba mennem? Oh, olvastam én sok ilyen rabló históriát; tudom, hogy sokszor egészen közel rejtőznek, épen mert arra számítanak, hogy az emberek azt hiszik, hogy közel hiába keresik. Valahol az erdőben elbujnak a sűrű bozótba, a rablott kincset pedig elássák. Ugy-e Lenczi, ilyet is tesznek?

Lenczi halálsápadt lett, mert eszébe jutott valami, amit csak épen az imént látott. De nem árulta el magát, hanem lehajolt, mintha nagyon szoritaná a cipője és igazítani kellene.

De azután egész naphosszat kedvetlen és szótalan maradt Lenczi, nem vegyült bele a fiuk játékaiba, hanem félrevonult és leginkább a szobájában üldögélve gondolkozott valamin. Azt mondta, hogy nem jól érzi magát, amit el is hihettek neki, mert egészen oda volt a rendes jó kedve

és elevenésege, arca pedig olyan halvány volt, hogy akár nagy betegnek is gondolhatták volna.

Sokat azonban nem tördhettek vele, mert fontosabb dolguk akadt.

Marcsinak másnap reggel kellett átköltözködni a vörösvári kastélyba, tehát össze kellett szednie a holmiját, amit magával visz. Piroskának mint kis házi asszonynak kellett

rendbe szedni a ruhaféléket. Azzal pedig ugyancsak volt dolog. Mert a mint végigvizsgálta a Marcsi ruháit, alig akadt csak egy darab is a kezébe, melyen valami igazítani való ne lett volna: itt egy gomb hiányzott, amott repedést kellett összevarrni;...biz azzal volt dolog késő estig.

Duzzogó PEPIKE. (Lásd a 206. lapon.)

Másnap reggel a kitüzött időben megérkezett a Bokrosék kocsija Marczyért, mert nem akarták, hogy a podgyással gyalog vándoroljon át, mint valami szegény diák. Marczy elbucszott az apjától, aztán a testvéreitől, ámbár ez a bucsuzás nem volt valami nagyon nehéz, mert csak a szomszédba ment, és tudták, hogy ezután is mindennap találkozhatnak, ha akarnak. De hát mégsem lesznek most már mindig együtt. Lenczi szinte türelmetlenül várta, hogy Marczy már elmenjen, mert ő is el akart menni. Eszébe jutott, hogy Léczfalvy kapitány azt mondta neki, menjen hozzá reggel. Már pedig most engedelmeskednie kell a kapitánynak, mert különben roszul jár a nagy adósságával.

Marczy barátságosan kezét fogta Lenczivel és nyájasan mondá:

— No, Lenczi, jó barátok legyünk ezután is. Egy kicsit haragudtam azért, amit a minap tettél... de azt hiszem, az a Léczfalvy kapitány zavart bele téged a bajba. Én még idején észrevettem, hogy rosz uton indultunk... tudod, nekem sehogysem tetszik ez a kapitány; nem is volt addig semmi bajunk, amíg ez nem jött ide. No, nem törődöm vele, de az öcsémre ráparancsoltam, hogy ne barátkozzanak vele többé, Piroskának pedig közel sem szabad többé menni hozzá. Lásd Lenczi, nagyon szeretném, ha te sem volnál olyan sokat vele.

Ilyesmit gondolt Lenczi maga is, sőt még többet is. Marczy csak úgy ösztönyszerűleg nem szerette a kapitányt, Lenczi pedig sejtett valamit, de maga is megborzadt tőle, hogy kimondja. Ép ezért inkább egészen titkolta s könnyedén mondá:

— Soha se törődjél az én dolgommal, Marczy. Tudom én, mit csinállok.

— Annál jobb. De nekem mégsem tetszik, amit csinálsz. Piroska azt mondja, hogy ez a kapitány pénzt adott neked kölcsön. Már ezt nem szeretem. Nekünk a mi jó apánk mindig nagyon lelkünkre kötötte, hogy ne legyünk soha adósai senkinek, mert az ember aztán szorultságból sokat megtesz annak a kedvéért, a kinek adósa. Legjobb volna, ha megmondanád apánknak, ő bizonyosan rendbe hozná a dolgodat, még ha talán kissé haragudnék is.

— Mondom, ne törd ezen a fejedet, felelé Lenczi izgatottan és benső szégyenkezéssel. Az igaz... adósa voltam a kapitánynak... de... de ezt már teljesen rendbe hoztam.

Nagyot csodálkoztak ezen mindnyájan, de nem kérdezhették tovább, mert Lenczi elfordult és odább ment. Marczy pedig beült a kocsiba és elhajtattott Bokrosékhoz.

Ezen a reggelen nagyon jól meg lehetett tartani az orvos parancsát, hogy csendesség legyen a nagyon elbetegedett Darvas Boldizsár ur körül. Mert amint Marczy eltávozott, Jani és Dani is utra keltek. Ők nem akartak lemondani a tervről, hogy megkeresik azt a rablót, a ki a Kőváry gróf kastélyát kirabolta. Lenczi pedig szintén távozott Léczfalvy kapitány látogatására.

Piroska, mint jó kis gazdasszony, tett-vett a ház körül, ügyelve, hogy semmi zaj se háborgassa a beteg apát. Ő maga is jobb szerette, hogy így egyedül maradt, mert nagyon eltöprengett azon, valjon

Marczy
télyb
az el
kedni
hogy
megk
délel
gukr
Marc

A

La
Ha
El
Az
»M
La
Az
Gy

»E
De
Ma
Ve
Jö
S
Ma
A
Ot
Az
K
Ma
B
É
S
A
O
E
»S
Sz

Marci miképen fog boldogulni ott a kastélyban? Meg fog-e férni Józsiival, fog-e az elkényeztetett bamba fiu engedelmeskedni neki és Marczinak lesz-e türelme, hogy vele bajlódjék? A dolga mindjárt megkezdődik, mert Bokros ur és neje még délelőtt elutaznak s Marczí és Józsi magukra maradnak. Bizony nem lesz könnyü Marczinak boldogulnia.

(Folytatása következik.)

APA GYÓGYULÓFÉLBEŒ.

(Képpel a czimlapon.)

*LÁBUJJ-HEGYEN lépdegélek,
Ha ajtódhöz közel érek;
Elfojtom lélegzetem —
Az orvost kérdezgetem:
»Mikor szabad, mikor lehet
Látnom az én betegemet?
Az én szenvedő atyám,
Gyógyul-e már igazán?»
És biztat a doktor bácsi:
»Hm!... hisz' majd meg fogjuk látni.
De hát még most?... nem, nem, nem —
Még meg nem engedhetem!«
Végre, végre!... »Aladár!
Jöszte fiam, szabad már...«
S elöbb félve, vonakodva,
Majd iramlással rohanva,
A szobába szökkenek...
Ott ül, ott ül a beteg,
Az én beteg édes atyám,
Ki szelíden tekint le rám,
Mosolyogva fájdalomában,
Biztatóan, haloványan.
És kérdezni akarom,
S szóm elakad torkomon.
Az volt, az!... Nem az volt mégsem...
Óh, ezer és egy kérdésem
Édes, fájó zokogásba fül:
»Szeretlek, én drága apám,
Szeretlek kimondhatatlanul!«*

MAJOM-VESEDELEM.

— Szomoruan vig és komolyan tréfás história. —

(Négy képpel.)

OST MÁR indulhattok, ha már épen olyan nagy kedvetek van, szóljt majom-mama asszonyság. De aztán valami rosz hirt ne halljak ám rólatok, mert akkor többé ugyan nem mentek kirándulásra. Itt a kosárban az elemózsia. Te, Jóko, a legerősebb vagy, te vidd a kosarat.

Jóko ebbe készséggel belé egyezett, mert ha nehéz volt is a kosár, de egyuttal biztosította is, hogy ő lesz az ur, mert az a hatalmas, a ki ezében tartja az elemózsias kosarat. A majom-mama pedig még inté:

— Aztán gondod legyen rá, hogy valami baj ne érje kis testvéreidet. Ti pedig engedelmeskedjeteK neki, mert ő a legokosabb.

Azt persze mindenki szereti, ha azt mondják neki, hogy ő a legokosabb; de az meg nem szereti, a kinek nem mondják. Jóko tehát ezzel is meg volt elégedve, de testvéröcsse, Móko, ugyancsak elfintortotta az orrát, mintha olyanformát gondolt volna, hogy ő bizony még okosabbnak tartja magát, csak az a kár, hogy nem tudják vagy nem hiszik el.

De most nem volt se kedvök, se idejök a versengésre, bele nyugodtak, hogy Jóko a legokosabb. Hiszen csakugyan van is egy kis jussa hozzá, mert neki jutott először eszébe, hogy nagyon unalmas mindig csak egy helyen játszani, már ideje volna szétnézni a környéken, és ha az öregek röstelnek messzire sétálni, hát eresszék

őket fiatalokat, már elég nagyok, hogy kissé szétnézzenek a világban.

Jóko beszédét Móko is pártolta, de még a két kicsi majom kisasszonyka is, és addig nyaggatták-faggatták az öregeket, míg végre megkapták az engedélyt. Majom-mama adott utravalót, majom-papa pedig jó tanácsot.

— Jól vigyázzatok merre mentek és mindig jól körül nézzetek, hogy ellenség meg ne lepjen.

— Nem lesz semmi bajunk, hanem lesz jó vig napunk, szolt Jóko. Minap a Maki pajtásom beszélt egy szép helyeckéről, megmagyarázta az utját is, oda megyünk, ott nagy lakomát csapunk és estére hazajövünk.

Megindultak tehát jó kedvvel és nem is tudom, mért ne lett volna jó kedvök, mikor betelt a kívánságuk. Pompás idő is járt és ha tetszett, sétáltak, ha tetszett, futkostak s előre örvendeztek, milyen nagyszerű lesz az, mikor majd célhoz érnek és neki fognak a lakomának.

Mihamar kiértek az erdőből, melyben eddig egész életüket töltötték s nagy síkság terült el előttük, melyen csak itt-ott állt egy pár magányos pálmafa. És amint az erdőből kiértek, olyan helyre jutottak, a hol épen négy felé ágazott az ut. Most már merre menjenek?

— Menjünk csak egyenesen, mondá Jóko.

— Oh, arra nem megyünk, ott nagyon süt a nap, mondák a kényes majom-kisasszonykák. Menjünk csak erre az erdő szélén az árnyékban.

— Én meg azt mondom, hogy menjünk erre jobbra, szolt Móko.

Sokáig pöröltek, vitáztak, egyik sem akart tágitani. Hiába mondta Jóko, hogy neki van igaza, mert ő a legokosabb. Nem

hitték neki. Csak-hogy ő meg ravasz volt és mindjárt bebizonyította.

— No, ha nem hiszitek, hát azt sem bánom. Menjetek, a merre tetszik, én megyek egyenest előre.

Nem is pörölt többet, hanem megindult.

A többiek egyideig daczosan néztek utána és azt mondták,

hogy most már csak azért sem mennek arra. Igen ám, de egyszerre csak eszibe jutott a legkisebbik majom-kisasszonynak:

— De ha ő elviszi a kosarat, akkor mi aztán miből csemegezünk?

Ez már aztán tökéletesen igaz volt. Ugyan gyönyörű kirándulás volna, ha a pihenőnél nem volna semmi elemózsia. És ez a gonosz Jóko nagyot nevetne, ő enné meg az egészet.

— De már én nem adom a magam részét! kiáltá Móko.

— De még mi sem. Siessünk utána!

...ODA ÜLT MELLEJÜK.
(Lzsd a 202. lapon.)

Siettek is és mihamar utol érték.

— Ahá! Ugy-e, hogy nekem van igazam? szolt Jóko gunyosan. Utánam jötetek.

— Persze, mikor nálad az elemózsia.

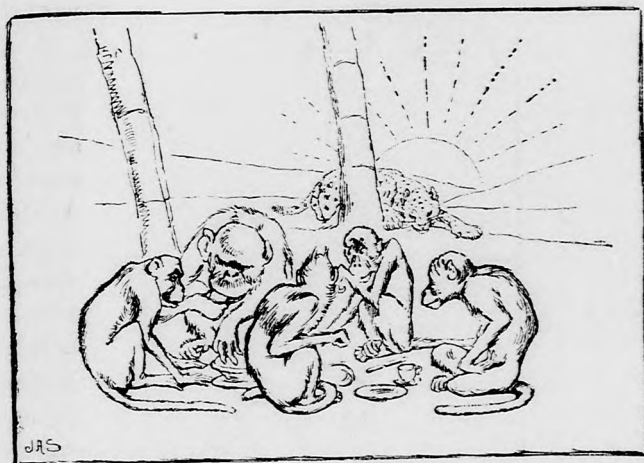
— Elfogyott volna az ugy is, csufolódék Jóko. No de hát csak menjünk szaporán, mert ide erősen tűz a nap.

Tüzött bizony, majd leperzselt a szőrüket.

— Jaj, mért nem hoztunk napernyőt! sohajtá a kisebbik majom-kisaszszony.

— Bizony jó lenne, szolt a nagyobbik. De én azt hittem, mindig erdőben fogunk járni. Pedig itt már nem is látok közel erdőt. Jaj de meleg van!

— Ej ti kényes jószágok! förmedt rájuk Jóko. Hát térjete vissza! A ki világot akar látni, annak nem szabad egy kis fáradságtól megriadni.

...KESERVES VOLT AZT NÉZNI. (Lásd a 203. lapon.)

— Jobb is lett volna otthon maradnunk. Nem ér ez a kirándulás semmit.

— Tudjátok is ti! Hiszen ez még nem a multság.

— Hát mikor jön a multság?

— Majd ha kibontjuk a kosarat.

— Hát bontsuk ki!

— No persze! Csak nem ülhetünk le itt a napon. Árnyékos helyet köll keresnünk.

— De mikor itt nincsen seholy árnyék!

— Addig megyünk, mig találunk. Amott ni, nem igen messze, látok egy pár szép pálmafát, oda megyünk.

— És ismered azt a helyet? Jó helyre megyünk oda?

— Már ugyan mért ne volna jó hely? Különben a kinek nem tetszik, marad; én megyek.

Ment a többi is, mert hát mit csinálhatott volna egyebet, ha nem akart elmaradni az elemozsiás kosártól? Ked-

vetlenül ugyan, de csak mentek, mendegéltek és végre eljutottak a fák alá.

— No de most már elő azzal a kosárral! Éhesek vagyunk.

Elő is vették, terítették a pázsiton és épen hozzá akartak látni a lakomához,

mikor egyszer egy goromba hang megszólalt a hátuk mögött:

— Hát ti sehonai csavargók, hogy mertek ide betörni az én tanyámra?

Ijedten tekintetek föl s egy hatalmas nagy majom atyafit pillantottak meg, a ki fenyegető képpel oda ült meléjük és ismételte a kérdését. (Lásd a képet a 200. lapon.)

— Bocsánatot kérünk, hebegte Jóko, de eltévedtünk, csak meg akarunk kissé pihenni. Majd odább megyünk.

— Nem addig van az, barátocskám! szólt a goromba majom. Ez nem korcsma. Hát nem olvastátok a felírást, hogy itt tilos a járás?

— Nem olvastuk... az igazat megvallva, nem is tudunk olvasni.

— Gyönyörű mákvirágok vagytok! A helyett hogy iskolába járnátok, itt

kószáltok! És mit raktatok ide ki? Ugy látom, valami nagy lakomát akartatok csapni itt az én telkemen, az én tudtom nélkül. Még csak meg sem hívtatok, meg sem kínáltatok! Hadd lássam, mitek van?

Ez volt aztán a kellemetlen állapot!

Még talán bizony bele akar kóstolni az ő jó csemegéjükbe! És mekkora szája, mekkora fogai vannak! Ha ez hozzá lát!

A goromba nagy majom nem is kérdezgetett sokat, hanem mindenkitől elszedte a jó falatokat. A megriadt kirándulók egymásra bámultak. Az már mégis borzasztó volna, ha megenné az ő jó falatjaikat. A kis majom-kisasszonyok nagy ijedtökben sirva fakadtak.

— Oh, ez a mi ebédünk!

Jóko és Móko neki bátorodtak. Ugy illik, hogy megvédjék kis hugocskáikat, kivált mikor maguknak sincs kedvökre ez a

...MÁR UGROTT. (Lásd a 204. lapon.)

dolog.

— Kérem, adja vissza az ebédünket; szólt Jóko. Ez a miénk.

— Igaz bizony, a miénk, szólt Móko. Nem azért hoztuk ide, hogy más egye meg!

A goromba vén majom azonban gu-nyosan nézett rájuk és mohón ette a jó falatokat. Jaj de keserves volt azt nézni! (Lásd a képet a 201. lapon.)

— Adja vissza! kiáltott Jóko. Nem engedjük...

De nem szólt tovább, mert a goromba nagy majom megmutatta hatalmas fogait és rárívalt:

— Ne fecsegy tovább, öcsécském, mert különben mindjárt téged magadat is megeszlek... de megeszlek mindnyájatokat!

Erre aztán úgy elhallgattak, hogy még jajgatni sem mertek. De lélekzeni is alig tudtak, annyira össze szorult a torkuk nagy ijedtökben.

Mert hát az borzasztó volt ugyan, hogy más egye meg az ő jó ebédjüket, de az még rettenetesebb volna, ha a helyett, hogy ők ennének valamit, még őket magukat is fölfalná ez a gonosz szörnyeteg, mint jó pecsenyét. Ez már csakugyan nem volna kellemetes kirándulás.

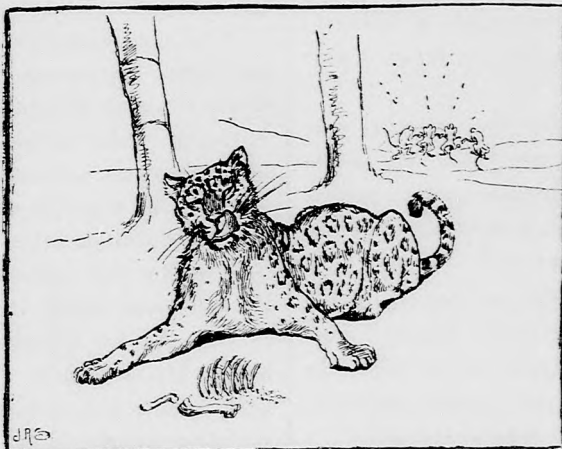
Inkább hagyták tehát, hogy sorra mind megegye a szemük láttára a sok jó falatot. Nagy elkeseredésökben nem is tudták, mit csináljanak, mignem egyszerre ugyancsak meggyőződtek, hogy ha már

eddig nagy volt a baj, lehet még nagyobb is.

Ugy történt vala pedig az, hogy egy éhes párducz egész nap kószált és keresett prédát, de nem talált. Egyszerre azonban megpillantotta messziről a majomtársaságot. Óvatosan, nesztelenül közelebb sompolygott, hogy jobban szemügyre vegye.

— Hitvány majmok biz ezek, nem valami jóízű a husuk. De hát szorultságban mit tegyünk? A rosz majompecsenye is jobb a semminél.

Egészen közelre lopózott a fa mögé és onnan kémlelődött, melyikre rohanjon rá az öt közül. Ezek pedig nem is sejtették a veszedelmet, mert a gonosz nagy majom egészen el volt merülve a nagy lakmározásba, a töb-

... KÉNYELMESEN HEVERT. (Lásd a 204. lapon.)

biek pedig elbusulva nézték, hogy csakugyan nem hagy nekik semmit. Az éhes párducz pedig mindinkább közelebb csuszott és így okoskodott:

— Ha közéjük ugrom, az bizonyos, hogy mig az egyiket nyakon csipem, addig a többi elszalad. Legokosabb tehát, ha a legnagyobbikat ragadom meg.

Epen e pillanatban Jóko nagyot sohajtva föltekintett és megpillantotta a rettenetes ellenséget. Majd holtra ijedt,

de aztán mégis okosabbat gondolt. Oda kiáltott testvéreinek:

— Jaj, nézzétek! Meneküljünk!

Azok is fölpillantottak és látták a veszedelmet. Fel is ugráltak villámgyorsan és neki rugaszkodtak a fának, ki melyikhez közelebb volt. Egy szempillantás alatt fönt termettek a fa tetején.

A falánk nagy majom pedig azt hitte, hogy mertmost végére jár a jó falatoknak, hát azok megijedtek, hogy most csakugyan őket fogja megenni. Olyan nagyot nevetett rajta, hogy végig hempergett a földön és úgy nyalta ki a tából az utolsó maradékot.

Ekkor pedig az éhes párducz már ugrott (Lásd a képet 202. lapon.) s a következő pillanatban már megragadta a gonosz falánk rablót. No, és a mint megragadta, hát hamar el is bánt vele.

A kicsi majmok ott fent reszketve nézték, hogy a rettenetes fenevad mint tépi szét a nagy majmot s aztán mint lakmároz. Eleinte olyan formát gondoltak, úgy kell neki! Megkapta büntetését, a miért őket oly gonoszul kifosztotta. De egy kis idő múlva mást is gondoltak, még pedig olyat, hogy megint csak megijedtek. Mi lesz velök, ha az a rettenetes fenevad nem éri be a prédával, hanem körülnéz és meglátja őket? Föl nem tud ugyan mászni a fára, de ott maradhat lent s megvárhatja, míg ők az éhségtől, gyöngeségtől lepotyognak, egyenesen a szörnyeteg torkába.

— Szöknünk kell, mig lehet, sugta Jóko a szomszéd fáról. Most még javában lakmároz, nem gondol egyébre. Nagyon óvatosan, nesztelenül lopózzatok le a fá-

ról... szerencsére hátat fordított... ha egyszer lent vagyunk, elosonunk.

Csakugyan nem tehettek egyebet, tehát ezt nagy remegve megtették. Szerencsésen sikerült s egy darabon még lábujjhegyen lopóztak odább. A jóllakott párducz kényelmesen ott hevert és nem gyanított semmit, (Lásd a képet a 203. l.) a szepegők pedig, mikor már messzebbre értek, gyors futásnak eredtek s meg sem álltak, mig az erdőbe nem értek. Itt már többé nem féltek a fák közt, minden lép-ten könnyen biztos helyre juthattak.

Lihegve, kimerülten érkeztek haza s az öregek ugyancsak bámultak, mikor olyan siralmas állapotban kerültek meg és rögtön ebédet kértek, mert majd eldőltek az éhségtől és fáradságtól.

— Ugy látom, nem egészen jól sikerült a kirándulásokat, szólt majom-apó.

— No, nem egészen, felelé Jóko. Egy kis kalandunk akadt...

— Az ám, kalandunk, jajgattak a majom-kisasszonykák. Nem kaland, hanem halálos veszedelem. Tapasztalatlan vezetővel indultunk és bele vitt a bajba.

Röstelte ezt Jóko, de nem tagadhata, hogy biz az úgy volt. Rosz helyre ment, nem vigyázott. El kellett mondania mindent.

— Biz ezt rosszul végeztétek! Jó szerencse, hogy megmenekültetek. De remélem, ezentul nem fogtok elkiváncozni, a mig én nem mondom, hogy már elég eszettek van hozzá.

TESTVÉRI INTÉS.

LE NE vedd még köpenyed'
Danikám!
Tél apó még visszajár és
Dohog ám!

Mérgét ki nem fűtta még ő
Teljesen,
Szorosan gombold kabátod'
Kedvesem!

Hisz ma-holnap csakugyan itt
A tavasz.
Jaj, be vidám, enyhe, kedves
Nap lesz az!

Édes mama majd kihozza
Gyurikát,
És a kertben játszunk vele
Gurigát!

(Lásd a képet a 196. lapon.)

A PIPACS ÉS A GOMBA.

— Mese. —

— JAJ TE förtelmes! kiáltá a piros színben pompázó pipacs. Hogy mértél itt mellettem kibúni a földből?

— Bocsánatot kérek, felelé a kicsike gomba, biz én nem tudtam, kinek leszek a szomszédja.

— Most pedig röstelled, ugy-e, hogy mellettem szegénykedel?

— Nem biz én egy csöppet sem.

— Hát nem látod, milyen nagy vagyok én?

— Csakugyan, nagyon nagy vagy.

— És szép is.

— Gyönyörű.

— Te pedig kicsiny vagy.

— Bizony, már kisebb alig lehet valaki.

— És csuf is.

— Azt nem is tagadhatom.

— Reád ugyan még csak nem is néz senki.

— Az valóban meglehet.

— Engemet pedig mindenki kénytelen meglátni.

— Már az bizonyos, mert nagyon szembe tűnsz.

— És a ki lát, az megbámul és megszeret.

— Bizonyos vagy benne?

— Hogy mersz kételkedni, te hitvány semmi!

— Dehogy kételkedem! Csak kérdem, mert én olyan csekély semmiség vagyok, hogy semmit sem tudok.

— És épen azért irigykedel reám.

— Eszem ágában sincs.

— Hiába tagadod, tudom én, hogy oda adnád a fele életedet, csak olyan lehetnél, mint én.

— Már biz azt nem tenném. Beérem én azzal, ami vagyok.

— Van is mivel! Ki gondol veled, kinek kellesz te?

— Nem tudom, talán senkinek.

— Persze hogy senkinek. Bár csak jönnének erre emberek, mindjárt látnád, ki vagy te és ki én.

— Ezt magam is szeretném.

— Már ugyan miért szeretnéd?

— Csak mert te mondd. Nagy szerencsének tartom, ha ugyanazt mondhatom, amit te.

— Talán bizony azt hiszed, téged is észre venne valaki?

— Dehogy hiszem. Láthatnak szebbet eleget.

— Még magam sem állok veled többé szóba.

— A mint tetszik.

— És most mérgelődni fogsz.

— Nem én egy csöppet sem.

— De én megvetlek ám.

— Nagyon sajnálom, de el kell viselnem. Az ilyen szegény csöppség, mint jó magam, nem lehet nagyravágyó.

— Ne is szólj többet hozzám. — Jaj Istenem, kit látok!

— No, mi a baj?

— Emberek jönnek amott... épen erre tartanak.

— Az nagyon jó, épen ezt kívántad.

— De kasza van a kezökben... Kaszálók, még levágnak.

— Biz az megeshetik, mert gyönyörű magas vagy.

— Óh az veszedelmes lesz.

— Magad dicsekedtél vele.

— Jaj, rosszul mondtam... sokkal jobb szeretném, ha olyan kicsiny volnék, mint te, aki alig látszol ki a földből.

— No már az igaz, hogy én nem félek a kaszálóktól.

— Téged meg sem látnak és ha látnak is, ott hagynak.

— Magam is bizom benne. Nem is tudnak oly mélyen kaszálni, hogy levágnának. A göröngy megvéd.

— Milyen szerencsés vagy! Óh... már közelednek... már alig pár lépés-

nyire kaszálnak... mindjárt levágnak. Isten veled, én már meghalok!

— Isten veled!

— Megbántottalak... megbocsátasz-e?

— Óh, nem is haragudtam egy csöppet sem.

— Te jó kis jószág vagy, nem kárörvendő, nem is gögös.

— Semmi okom rá. Szerénységgel meg ilyen csöppséget.

— És boldog maradsz mellette. Én kevélykedtem és pusztulnom kell nyomorult módon,

— Igazán sajnállak.

— Jaj! Már felém suhint a kaszával... óh jaj!.. ketté vágott... végem van!

— Csakugyan... levágták, vége van. Ni, hogy fonyad! És a kaszások odább mennek, rá sem néznek, szerencsére én reám se, átlépnek rajtam. No te szegény pipacs, hát mi haszna kérkedtél és kevélykedtél? Mégis csak jobb nekem az én szerény kicsiségemben, mert boldogan élek tovább. A pompázás, ragyogás sokszor veszedelmes és a nagyralátó kevélykedőt hamarabb éri utól a veszedelem, mint azt, ki szerény megelégedésben vissza húzódva él és nem tolakodik hivalkodva a világ elé.

DUZZOGÓ PEPIKE.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Képpel a 197. lapon.)

PESŰRÖR szemekkel, morcos duzzogó képpel ült a kicsi Pepike ott a nagy karos-székben. Igen bizony, duzzogott és haragudott. És annál inkább duzzogott és haragudott, mert a mama ott ült az ablaknál és egész nyugodtan varrogatott, egy csöppet sem törődve a Pepike duzzogásával.

Pepike tökéletesen meg volt győződve, hogy a mama rettentően kegyetlen. Az imént, mikor Pepike ki akart menni a szobából, a mama így szólt:

— Ne hagyd a földön szétszórva a játékszereidet, Pepikém. Szedd össze szépen és rakd a helyökre.

— Majd össze szedi a Lidi.

— Nem szedi össze. Magadnak kell rendre szoknod és játékszereidet rendben tartanod.

— De én most ki akarok menni! Hallottam a Lottika hangját, ott van Milikénél.

— Kimehetsz, mihelyt megteszed, amit mondtam. Addig nem.

— De én mindjárt akarok menni.

— Szót se többet! Vagy teszed, amit mondtam, vagy itt maradsz.

Hát nem rettenetes ez! Az igaz, hogy nem valami nagy dolog lett volna össze szedni a földről a szétszórt játékszereket. De Pepike most már csak azért sem akarta megtenni. Inkább nem megy ki.

S felkapaszkodott a karos-székbe és ott duzzogott, haragudott.

Még javában benne volt ebben az időtöltésben, mikor a harmadik szobából olykor-olykor egy-egy kedves hang zengett át. Aztán benyitott Milike és élénken mondá:

— Jőjj hamar, Pepike! Lottika zongorázik.

Ez mindig nagy gyönyörűségök volt, mert jó barátnőjük, Lottika, igen szépen tudott zongorázni s Pepike nagyon szeretette hallgatni. Azért hívta is a jó testvére. De a mama szigorúan mondá:

— Csak menj vissza, Milikém. Pepike addig nem mehet, míg meg nem tette, amit meghagytam neki.

Milike kiment, Pepike pedig csak még haragosabban duzzogott. Hanem amint időnkint messziről egy-egy szép hang elhallatszott hozzá, gondolkozni kezdett, hogy talán mégis kellemesebb volna ott a szép zongorajátékot hallgatni, mint itt duzzogni. De akkor abba kellene hagyni a makacskodást. Ez pedig nem könnyű annak, aki makacs. Sokáig küzdött is

Pepike, hogy tágitson-e? De végre is tágitott. Csöndesen leereszkedett a székről, szépen összeszedte a földön széthányt játékszereket, berakta a fiókba s a mamához ment.

— Kedves mama, már össze szedtem... most már mehetek?

— Most már mehetsz.

Szaladt is Pepike és épen arra érkezett oda a harmadik szobába, hogy Lottika már föltette a kalapját, mert indulóban volt haza.

— Oh, még nem mehetsz... szólt Pepike ijedten. Még játszani kell, hiszen csak most jöttem.

— Nagyon sajnálom, Pepikém, de már mennem kell. Mért nem jöttél addig, amíg játszottam?

Es Lottika el is ment, Pepike pedig hosszú képpel nézett utána, aztán sirva fakadt. De abba hagyta, mikor Milike kérdezte, mért nem jött idején?

— Igen bizony miért! Hát azért, mert... mert... oh, ugy kell nekem! Ha nem duzzogok, hanem mindjárt megteszem, amit a mama mondott, semmi baj sem lett volna. De nem is teszek többet ilyet!

Megígérte a mamának is és most erősen el van szánva, hogy be is váltja a szavát, mert belátta, hogy magának lesz haszna belőle.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXVI. kötet 9-dik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag beküldték: Bittó Margit, Mauthner Zoltán és Nándor, Brüll Elli, Joannovits Georgina, Tibor és Pista, Kresz Irma, Nora és Elza, Szentkirályi Lajos, Bloch Róbert, Trandafir Béla, Weinberger Imre.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Dumesnil Károly, Ullmann testv. Bármely pénteken d. e. ráam hivatkozva jelenjetelek meg a nyomdai műhelyben s látni fogjátok: hogyan terem a »K. L.« — „A Balaton ere-

dete“ mesének józan, történetnek nem vonzó, előadása kezdetleges; tehát, minden vérmes várokozás ellenére, nem közölhető. — **Havas Miklós.** Ha valami érdekes közölni valód lesz, azt bizonyára, okulva a sűrű intésen, nem czaftatos szélű, piszkos papiroson fogod megírni nekem. Pedig az irásodban kedvem tellett. — **Rákos Adolf** ur vidékén az egres: pöszméte számba megy, ami ellen kifogásunk nem lehet. Egresnek azonban az apró, serétszemű éretlen szőlőt szokták nevezni. Vaczkor izü bizony mind a kettő. Az »egres«-ből származik nyilván a magyarhoni németek »agras«-ja is, mert igazi neve »stachelbcere« s ezen a néven már huz is a piszkéhez (pöszmétehez.) — **Halász Bálintka.** Amit arra a felebaráti célra szánsz, csak küldjed be nekem bátran. Majd kézhez juttatom, amiről a »Jótékony-ság« cz. rovatból is meggyőződhetél. — **W. Gy.** Levelednek gondatlan alakjában keresd okát, ha eddig választ nem kaptál. — **Szentkirályi Lajos.** A másodikikat közlöm. — **Riszdorfer Erzsike.** Érdeklődéssel és köszönettel olvastam utbaigazi! ásatat. Szembajos állapotban egyáltalán nem szabad sem írnod sem olvasnod. Tudósíts javulásodról. — **Schlichter testvérek.** Az elhasznált lev. bélyegek haszna s jelentősége felől már sokszor nyilatkoztam az előző kötetekben. Értékek kulturális, azaz művelődés-történelmi és ethnologiai, azaz népismeii. Ugy-e bár: beceses volna előtted egy siami vagy finmarkeni lev. báreza? Hát azonképen kapós ottan a miénk. Egyes gyűjtők nagy csereviszonyt folytatnak az ilyen elhasznált bárezzakkal. Forgó bácsi azokat, amelyeket hozzá küldenek be, egy szorgalmas fucskának juttatja. — **Zádor Béla.** Besoroztam. — **Hertzka.** Meg fog jelenni. — **Augustin Lujza.** A fordítást küldjed be, megnevezvén az eredetinek szerzőjét vagy forrását. — **Z. A.** Megtörtént. — **Lipthay testvérek.** Szives érzelmeitek tolmácsolásával örömet szereztetek nekem. Üdvözöllek! — **Fóris Dezső.** A »Kis Lap« mellé diszes bekötő táblát szolgáltat *Hirháyér Károly* V. Nádor-utca 32. Egy-egy kötethez való tábla 50 kr. — **Reichl testvérek.** A legtöbbjének sorát ejtem. — **Sajó Jenő.** Mindakettő ügyesen van megszerkesztve. Némileg változtatott szöveggel fognak megjelenni. — **Csákányi Etelka.** Legbiztosabban csütörtök délben. — **Singer Janka.** Tán nagyon is könnyű, főleg az eleje s a vége. Várok valami fogasabbat. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

T. E. levelét, a papiros rongyos széle miatt, nem vehetem tekintetbe. F. b.

Jótékony-ság.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére adakoztak: Karsay Magda és Zsófi 1 frt 50 kr., Roheim Ilonka és Irénke 5 frt., Brüll Elli 50 kr.

Ez adományok a »Nemzet« czimű napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon. **Forgó bácsi.**

*

Berecz Antal igazgató ur s a »Gyermekbarát« egyesület elnöke, megköszönvén a »Kis Lap« gyűjtéséből vett kegyes adakozásokat, a következő adatokat közli velem. »E hó (márczius) végéig 38 fővárosi népiskolából minden iskola-nap 1284 szegény gyermek kap meleg ebédet. Az ebédelés 14 helyen történik. Ezen téli évszak alatt összesen 113,013 ebédet utalványoztunk ki, ami 7876 frt. 16 krba kerül.

Valóban: szivetek fennbogarhat, kedves kis olvasóim, akik szintén hozzá járultatok ennyi gyermek éhének csillapításához!

F. b.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendeléseket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . . . 1 frt 40 kr.
Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.
Egész évre . . . . . 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legczélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.